

PROLOG

- Dragoni, zise Mollander.

Înhăță un măr zbârcit de pe jos și îl azvârli dintr-o mână în alta.

- Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras Sfinxul.

Scoase o săgeată din tolba și o potrivi în arc.

- Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund și îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în brațele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniștit pe bancă. Măine fata putea să fie a lui. Am s-o duc departe de Orașul Vechi, peste marea îngustă, într-unul dintre Orașele Libere. Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auza râsul Emmei prin fereastra oblonită de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreținea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana și Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare într-un anume fel plinuț. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit de cincisprezece ani. Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint și un urcioc plin cu stele de aramă și gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe șanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toți banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

- Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înșirate zale de metal, cositor, plumb, aramă și, ca majoritatea acoliților, părea să creadă că novicilor le creșteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

- Ultimul dragon din *Westeros*, spuse Mollander.

- Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras.

Era un tânăr chipeș Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până și Rosey îl atinge uneori pe braț când îi aducea vin, iar Pate nu putea decât să scrâșnească din dinți, prefăcându-se că nu observă.

- Ultimul dragon din *Westeros* a fost ultimul dragon, zise Armen cu încăpățănare. E un lucru bine știut.

- *Mărul*, insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

- Poftim.

Târându-și piciorul șchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci și azvârli mărul, cu brațul întins, direct în cețurile care atârnu deasupra râului Mied. De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca tatăl său. Dar avea putere în brațele acelea groase și în umerii lați. Departe și iute zbură mărul...

...dar nu la fel de iute ca săgeata care șuieră în urma lui, o vergea lungă de un metru din lemn auriu, cu pene stacojii. Pate nu văzu săgeata înhățând mărul, dar o auzi. O bufnitură înfundată răsună peste râu, urmată de un pleoscăit.

Mollander fluieră.

- L-ai nimerit. Frumos.

Nici pe jumătate la fel de frumos ca Rosey. Pate adora ochii ei căprui, sâniile ei înmugurind și felul în care zâmbea ori de câte ori îl vedea. Adora gropițele din obraji ei. Uneori umbla desculță când servea, ca să simtă iarba sub picioare. Pate adora și asta. Adora mirosul ei proaspăt și curat, felul în care i se cârlionța părul pe după urechi. Îi adora până și degetele picioarelor. Într-o seară, îl lăsase să-i maseze picioarele și să se joace cu ele, iar el născocise câte o istorioară amuzantă pentru fiecare deget, ca s-o facă să chicotească.

Poate că ar face mai bine să rămână pe acest țărm al mării înguste. Cu banii strânși, ar putea să cumpere un măgar, iar el și Rosey ar

putea să-l călărească pe rând, cutreierând prin *Westeros*. Poate că *Ebrose* nu-l socotea demn să poarte argintul, dar Pate știa să pună un os la loc sau să vindece o febră cu lipitori. Oamenii din popor i-ar fi recunoscători pentru ajutorul lui. Dacă ar putea învăța să tundă părul și să bărbierească, ar putea chiar să devină frizer. *Ar fi de-ajuns, atât timp cât aș avea-o pe Rosey.* Rosey era tot ce-și dorea pe lume.

Nu fusese întotdeauna așa. Cândva, visase să devină maestru într-un castel, în slujba unui lord cu dare de mână, care să-l prețuiască pentru înțelepciunea lui și să-i ofere un cal alb, de rasă, drept mulțumire pentru serviciile aduse. Cât de mândru ar mai fi călărit, cât de măreț, zâmbind oamenilor de rând când trecea pe lângă ei pe drum...

Într-o seară, în sala comună de la Pana și Stacana, după cea de-a doua stacană de cidru teribil de tare, Pate se fălise că nu va fi mereu un novice.

- Cât se poate de adevărat, strigase Leneșul Leo. Vei fi un fost novice care va crește porci.

Goli stacana, până la ultimele drojdii. Terasa hanului, scăldată în lumina torțelor, era, în dimineața aceasta, o insulă de lumină într-un ocean de neguri. În aval, flacăra îndepărtată a Turnului Înalt plutea în întunericul umed ca o lună portocalie, încetoșată, dar lumina nu reușea să-i ridice moralul.

Alchimistul ar fi trebuit să sosească deja. Oare fusese totul doar o glumă nemiloasă, sau omul pășise ceva? N-ar fi fost prima oară când norocul îi juca feste lui Pate. Odată, se socotise norocos să fie ales să-l ajute pe Arhimaesterul Walgrave la îngrijirea corbilor, fără să-i treacă măcar prin minte că va ajunge să-i aducă bătrânului mâncarea, să-i măture camerele și să-l îmbrace în fiecare dimineață. Toată lumea spunea că Walgrave uitase despre corbi mai multe decât știuseră vreodată cei mai mulți dintre maestri, așa că Pate presupusese că putea spera cel puțin la o verigă neagră de fier, dar descoperise că Walgrave nu-i putea acorda așa ceva. Bătrânul rămăsese arhimaester doar cu titlu onorific. Chiar dacă fusese cândva un mare maestru, acum veșmintele sale îi ascundeau cel mai adesea lenjeria murdară, și, cu o jumătate de an în urmă, niște acoliți îl găsiseră plângând în bibliotecă, incapabil să găsească drumul înapoi spre camerele sale. Maestru Gormon stătea în

spatele măștii de fier în locul lui Walgrave, același Gormon care îl acuzase cândva de furt pe Pate.

În mărul de pe malul apei, o privighetoare începu să cânte. Era un sunet dulce, o bine-venită alinare după țipetele stridente și nesfârșitele cârâieli ale corbilor pe care-i îngrijise ziua întregă. Corbii albi îi știau numele și și-l murmurau unul altuia, ori de câte ori dădeau cu ochii de el: *Pate, Pate, Pate*, până când îi venea să urle. Păsările mari și albe erau mândria Arhimaesterului Walgrave. Voia să fie mâncat de ele după ce va muri, dar Pate avea o bănuială că păsările voiau să-l mănânce și pe el.

Poate că de vină era cidrul teribil de tare – nu venise aici cu gând să bea, dar Alleras făcea cinste, sărbătorindu-și veriga de aramă, iar sentimentul de vinovăție îi făcuse sete – însă aproape că i se părea că trilurile privighetorii spuneau: *Aur pentru fier, aur pentru fier, aur pentru fier*. Ceea ce era de-a dreptul ciudat, căci erau vorbele pe care i le spusese străinul în seara când Rosey îi adusese față în față.

– Cine ești? îl întrebase Pate, iar bărbatul răspunsese:

– Un alchimist. Pot preschimba fierul în aur. Și pe urmă moneda se afla în mâna lui, dansându-i pe deasupra degetelor, cu aurul moale, galben, strălucind în lumina lumânărilor. Pe o parte era un dragon cu trei capete, pe cealaltă, capul unui rege mort. *Aur pentru fier, își amintea Pate, n-ai să mai găsești o asemenea ocazie. O dorești? O iubești?*

– Nu sunt hoț, îi răspunsese omului care-și zicea alchimist. Sunt un novice al Citadelei.

Alchimistul își înclinase capul și spusese:

– Dacă te răzgândești, mă voi întoarce aici peste trei zile, cu dragonul meu.

Trecuseră trei zile. Pate revenise la Pana și Stacana, încă neștiind sigur ce anume era, dar în loc de alchimist, dăduse peste Mollander și Armen Sfinxul, cu Roone după ei. Ar fi dat de bănuit dacă nu li s-ar fi alăturat.

Pana și Stacana nu se închidea niciodată. De șase sute de ani, hanul stătea neclintit pe insula sa de pe Mied și nici măcar o dată ușile lui nu fuseseră închise. Deși clădirea înaltă, din lemn, era înclinată spre sud, așa cum se înclinau uneori novicii după ce dădeau pe gât o halbă,

Pate se aștepta ca hanul să rămână în picioare încă șase sute de ani, vânzând vin și bere și cidru teribil de tare oamenilor râului și ai mării, fierarilor și cântăreților, preoților și prinților, novicilor și acoliților Citadelei.

– Orașul Vechi nu e lumea întregă, declară Mollander, zgomotos. Era fiul unui cavaler și cât se poate de beat.

De când primise vestea că tatăl său murise la Apa Neagră, se îmbăta aproape în fiecare seară. Chiar și în Orașul Vechi, departe de lupte și apărut de ziduri, Războiul Celor Cinci Regi îi atinsese pe toți... deși Arhimaesterul Benedict insista că nu avusese loc niciodată un război dus de cinci regi, de vreme ce Renly Baratheon fusese ucis înainte ca Balon Greyjoy să se încoroneze.

– Tatăl meu spunea mereu că lumea e mai mare decât castelul oricărui lord, continuă Mollander. Dragonii trebuie să fie cele mai neînsemnate dintre lucrurile pe care le poți găsi în Qarth, Asshai și Yi Ti. Poveștile marinarilor...

– ...sunt povești marinărești, îl întrerupse Armen. *Marinari*, dragul meu Mollander. Du-te la docuri și pun rămașag că vei găsi mateloți care să-ți povestească despre sirenele cu care s-au culcat sau cum și-au petrecut un an în burta unui pește.

– Și de unde știi tu că nu-i adevărat? Mollander umbla prin iarbă, cu pas apăsător, căutând mere. Ar trebui să fi fost și tu în burta peștelui, ca să poți jura că nu s-au aflat acolo. O poveste spusă de un singur marinăr, da, pe seama asta am putea râde, însă când vâslașii de pe patru corăbii diferite spun aceeași poveste în patru limbi diferite...

– Poveștile *nu* sunt aceleași, insistă Armen. Dragoni în Asshai, dragoni în Qarth, dragoni în Meereen, dragoni dothraki, dragoni eliberând sclavi... fiecare istorisire e altfel decât precedentă.

– Diferă doar în amănunte. Mollander devenea mai încăpățânat la beție, și era căpos chiar și treaz. Cu toții vorbesc despre *dragoni* și despre o frumoasă tânără regină.

Singurul dragon de care-i păsa lui Pate era făcut din aur galben. Se întreba ce se întâmplase cu alchimistul. *Cea de-a treia zi. A spus că va fi aici.*

– Mai e un măr lângă piciorul tău, îi strigă Alleras lui Mollander, iar eu mai am două săgeți în tolbă.

- La naiba cu tolba ta! Mollander ridică fructul căzut. Țsta e plin de viermi, se plânse el, dar îl aruncă. Săgeata ajunsese mărul din urmă în timp ce începea să coboare și îl despica în două. O jumătate ateriză pe acoperișul unui turnuleț, se rostogoli pe un acoperiș aflat mai jos, săltă și căzu la două palme de Armen. Dacă tai un vierme în două, ai doi viermi, îi informă acolitul.

- Dacă ar merge așa și cu merele, nimeni n-ar mai trebui să sufere vreodată de foame, zise Alleras, afișând unul dintre zâmbetele sale blajine.

Sfinxul zâmbea mereu, ca și cum ar fi știut vreo ghidușie secretă. Asta îi dădea un aer răutăcios, care se potrivea de minune cu bărbia-i ascuțită, cu șuvița de păr coborâtă pe mijlocul frunții și cu desişul de bucle negre ca tăciunele, tunse scurt.

Alleras avea să devină maestru. Se afla doar de un an la Citadelă, dar își făurise deja trei zale în colanul de maestru. Armen avea într-adevăr mai multe, dar pe fiecare și-o dobândise cu câte un an de trudă. Cu toate acestea, avea să devină și el maestru. Roone și Mollander rămăseseră novici cu găturile goale, dar Roone era prea tânăr, iar Mollander prefera să bea în loc să citească.

Însă Pate...

Era de cinci ani la Citadelă, sosit pe când nu avea mai mult de treisprezece ani, dar gâtul îi rămânea la fel de golaș ca în ziua în care venise din ținuturile Apusului. De două ori se considerase pregătit. Prima oară, i se înfățișase Arhimaesterului Vaellyn ca să-și demonstreze cunoștințele de astronomie. În schimb, aflase de unde i se trăgea lui Vaellyn Oțet porecla. Doi ani i-au trebuit lui Pate să-și adune curajul să încerce din nou. De data aceasta s-a supus examinării bunului, bătrânului Arhimaester Ebrose, renumit pentru glasul său blajin și mâinile delicate, dar suspinele lui Ebrose se dovediseră la fel de dureroase ca înțepăturile lui Vaellyn.

- Un ultim măr, promise Alleras, și am să-ți spun care e bănuiala mea despre acești dragoni.

- Ce-ai putea să știi tu și să nu știi eu? mormăi Mollander.

Ochi un măr de pe o creangă, făcu un salt, îl culese și-l aruncă. Alleras trase coarda arcului lângă ureche, întorcându-se cu grație

pentru a urmări ținta în zbor. Slobozi săgeata în clipa în care mărul începu să coboare.

- Întotdeauna ratezi ultima oară, zise Roone.

Mărul căzu în apele râului, neatins.

- Vezi? adăugă novicele.

- Ziua în care le nimerești pe toate e ziua în care încetezi să mai progresezi.

Alleras destinase coarda și vârî arcul în husa lui de piele. Era sculptat din inimă-de-aur, un lemn rar și legendar din Insulele Verii. Pate încercase odată să-l îndoie, dar nu reușise. *Sfinxul pare sfrijit, dar are putere în brațele-i subțiri*, cugetă el, în timp ce Alleras își azvârli un picior peste bancă, întinzându-se după cupa cu vin.

- Dragonul are trei capete... anunță el, cu vorba lui trăgănată, dornisheană.

- Asta e o șaradă? vru să știe Roone. În povești, sfincșii vorbesc întotdeauna în șarade.

- Nicio șaradă. Alleras sorbi din vin. Ceilalți dădeau pe gât stacane din cidrul teribil de tare pentru care era renumit hanul Pana și Stacana, dar el prefera vinurile exotice, dulci, din țara mamei sale. Nici măcar în Orașul Vechi asemenea vinuri nu se vindeau pe puțin.

Cel care îl poreclise Sfinxul pe Alleras fusese Leo Leneșul. Un sfinx are puțin de aici, puțin de colo: chip de om, trup de leu, aripi de șoim. Alleras era la fel: tatăl său era dornishean, mama, o băștinașă cu pielea tuciuurie din Insulele Verii. Avea și el pielea neagră ca tăciunele. Și, asemenea sfincșilor din marmură verde care străjuiau poarta principală a Citadelei, Alleras avea ochii de onix.

- Nu s-a pomenit vreodată un dragon cu trei capete, doar pe scuturi și flamuri, zise hotărât Armen Acolitul. A fost o figură heraldică, nimic mai mult. În plus, Targaryenii sunt toți morți.

- Nu toți, spuse Alleras. Regele Cerșetor avea o soră.

- Credeam că i-au zdrobit capul de zid, zise Roone.

- Nu, preciză Alleras. Capul lui Aegon, fiul cel mic al Prințului Rhaegar, a fost zdrobit de zid, de către bravii oameni ai Leului de Lannister. Noi vorbim despre sora lui Rhaegar, născută la Piatra Dragonului, înainte de căderea sa. Cea căreia i se spune Daenerys.

- *Născută din Furtună*, acum îmi amintesc. Mollander ridică stacana, improșcând cidrul rămas: *În cinstea ei! Înghiți cu neșă, izbi stacana de masă, râgâi și se șterse la gură cu dosul palmei. Unde e Rosey? Regina noastră de drept merită încă un rând de cidru, ce ziceți?*

Armen Acolitul îl privi alarmat:

- Coboară glasul, nebunule. N-ar trebui nici să glumești cu asemenea lucruri. Nu știi niciodată cine te poate auzi. Păianjenul are urechi peste tot.

- Hai, nu face pe tine, Armen. Propuneam o băută, nu o rebeliune.

Pate auzi un chicot. Un glas molcom, mucalit, strigă din spatele lui:

- Știam eu că ești un trădător, Broscoiule!

Leo Leneșul se clătina lângă piciorul podului vechi de lemn, în haine de satin cu dungi verzi și aurii și o capă scurtă din mătase neagră prinsă pe umăr cu un trandafir de jad. Vinul pe care și-l vărsase pe piept fusese unul roșu, vârtos, judecând după culoarea petelor. O șuviță de păr blond-cenușiu îi cădea peste un ochi.

Văzându-l, Mollander se zbârli:

- La naiba! Pleacă! N-ai ce căuta aici.

Alleras îi așeză o mână pe braț ca să-l liniștească, iar Armen se încruntă:

- Leo. Lordul meu, înțelesesem că ești tot închis în Citadelă pentru...

- ...încă trei zile. Leo Leneșul ridică din umeri. Perestan zice că lumea e veche de patruzeci de mii de ani. Mollos vorbește de cincisute de mii. Ce înseamnă trei zile, te-ntreb eu? Deși erau o duzină de mese libere pe terasă, Leo se așeză lângă ei. Plătește-mi o cupă de vin auriu de Arbor, Broscoiule, și poate că n-am să-l informez pe tata despre toastul tău. Am avut ghinion la Hanul cu Noroc și mi-am dat ultimul cerb pe masa de cină. Purcel de lapte cu sos de prune, umplut cu castane și trufe. Omul mai trebuie să și mănânce. Voi ce-ați mâncat?

- Carne de oaie, mormăi Mollander. Nu părea prea încântat. Am împărțit o pulpă de oaie fiartă.

- Sunt convins c-a fost sățioasă. Leo se întoarse către Alleras: Fiul unui lord ar trebui să fie cu dare de mână, Sfinxule. Înțeleg că ți-ai dobândit zaua de aramă. Voi bea pentru asta.

Alleras îi răspunse cu un zâmbet:

- Nu dau de băut decât prietenilor. Și nu sunt fiul unui lord, ți-am mai spus. Mama mea era negustoreasă.

Ochii căprui ai lui Leo sclipeau de răutate și de vin.

- Mama ta a fost o maimuță din Insulele Verii. Dornishenii se dau la tot ce are o gaură între picioare. Fără supărare. Poate că ești brun ca o nucă, dar cel puțin te speli. Spre deosebire de porcarul nostru pătat. Flutură o mână către Pate.

Dacă l-aș lovi în gură cu stacana, i-aș putea sparge jumătate din dinți, gândi Pate.

Pate Pătatul, porcarul, era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reușea întotdeauna să-i înfrângă pe grașii lorzi mărunți, pe cavalerii trufași și pe septonii pompoși care îl hărțuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă, un fel de șiretenie grosolană, iar poveștile se sfârșeau întotdeauna cu Pate Pătatul așezat în jilțul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler. Dar acelea erau povești. În lumea reală, băieții porcari nu o duceau niciodată atât de bine. Pate se gândea uneori că mama lui trebuie să-l fi urât ca să-i dea așa un nume.

Alleras nu mai zâmbea.

- Ai să-ți ceri scuze.

- Oare? făcu Leo. Cum aș putea, cu gâtlejul așa de uscat...

- Îți faci Casa de rușine cu fiecare cuvânt pe care-l rostești, îi spuse Alleras. Faci de rușine Citadelă fiindcă ești unul de-al nostru.

- Știu. Așa că dă-mi niște vin, ca să-mi pot îneca și eu rușinea.

Mollander spuse:

- Am să-ți smulg limba din rădăcină.

- Serios? Și atunci cum am să vă mai spun despre dragoni? Leo ridică din umeri. Corcitura are dreptul să știe. Fiica Regelui Nebun trăiește și a clocit trei dragoni.

- Trei? făcu Roone uluit.

Leo îl bătu ușor pe mână.

- Mai mulți de doi și mai puțini de patru. În locul tău, deocamdată n-aș încerca să obțin zaua de aur.

- Lasă-l în pace, îl avertiză Mollander.

- Ce Broscoi galant! Cum vrei tu. Fiecare om de pe fiecare corabie care a călătorit la cinci sute de kilometri de Qarth vorbește despre dragonii ăștia. Câțiva chiar îți vor spune că i-au văzut. Magul e înclinat să-i creadă.

Armen își strânse buzele, dezaprobator.

- Marwyn e nebun. Arhimaesterul Perestan e primul care poate să-ți spună asta.

- Și Arhimaesterul Ryam zice la fel, punctă Roone.

Leo căscă.

- Marea e udă, soarele e cald și animalele din menajerie urăsc mastiful.

Are o poreclă pentru fiecare, gândi Pate, dar nu putea nega faptul că Marwyn aducea mai mult a mastif decât a maester. Se spunea că se însoțea cu târfele și vrăjitorii rătăcitori, că vorbea cu ibbanezii păroși și băștinașii negri ca smoala din Insulele Verii, pe limba lor, și că aducea jertfe unor zei ciudați în templele mici ale marinarilor, jos, la cheiuri. Oamenii spuneau că l-au văzut în orașul subteran, în gropile șobolanilor și în bordelurile negre, în tovărășia comediantilor, a cântăreților, a mercenarilor și chiar a cerșetorilor. Unii chiar șopteau că omorâse cândva un om cu pumnii.

Când Marwyn se întorsese în Orașul Vechi, după ce își petrecuse opt ani în îndepărtatele ținuturi răsăritene, căutând cărți pierdute și studiind cu vrăjitorii și descântătorii, Vaellyn Oțet îl poreclise Marwyn Magul. În scurt timp, numele se răspândise în tot Orașul Vechi, spre nemărginita iritare a lui Vaellyn.

- Lasă farmecele și rugăciunile pe seama preoților și a septonilor și îndreaptă-ți mintea spre învățarea adevărilor în care omul se poate încrede, îl sfătuipe cândva Arhimaesterul Ryam pe Pate, însă inelul și sceptrul și masca lui Ryam erau din aur, iar colanul maesterului său nu avea nicio za de oțel valyrian.

Armen se uită în josul nasului la Leo Leneșul. Avea nasul perfect pentru așa ceva, lung, subțire și ascuțit.

- Arhimaesterul Marwayn crede în multe lucruri ciudate, spuse el, dar nu are mai multe dovezi despre existența dragonilor decât Mollander. Nu sunt decât alte povești marinărești.

- Te înșeli, spuse Leo. În apartamentul Magului arde o lumânare de sticlă.

Peste terasa luminată de torțe se așternu liniștea. Armen oftă și elatină din cap. Mollander începu să rădă. Sfinxul îl cercetă pe Leo cu ochii săi mari și negri. Roone avea un aer pierdut.

Pate știa despre lumânările de sticlă, deși nu văzuse niciodată una arzând. Erau secretul cel mai prost păzit al Citadelei. Se spunea că fuseseră aduse în Orașul Vechi din Valyria, cu o mie de ani înaintea Urgiei. Auzise că erau patru, una verde și trei negre, toate înalte și răsucite.

- Ce sunt aceste lumânări de sticlă? întrebă Roone.

Armen Acolitul își drese glasul.

- Cu o noapte înainte ca un acolit să-și rostească jurămintele, trebuie să stea de veghe în criptă. Nu i se îngăduie să aprindă niciun opaiț, nicio torță, nicio lampă, nicio candelă... doar o lumânare de obsidian. Trebuie să-și petreacă noaptea în întuneric, dacă nu poate aprinde acea lumânare. Unii încearcă. Cei nechibzuiți și cei încăpățânați, cei care au cercetat aceste așa-zise mistere înalte. Adesea se taie la degete, căci se spune că muchiile lumânării sunt ascuțite ca briciul. Apoi, cu mâinile însângerate, trebuie să aștepte zorile, cugetând la eșecul lor. Cei mai înțelepți se culcă pur și simplu sau își petrec noaptea în rugăciune, dar în fiecare an se găsesc câțiva care trebuie să încerce.

- Da. Pate auzise aceleași povești. Dar la ce bun o lumânare care nu luminează defel?

- E o lecție, răspunse Armen, ultima lecție pe care trebuie s-o învățăm înainte de a primi colanele de maesteri. Lumânarea de sticlă e menită să semnifice adevărul și învățătura, lucruri rare, frumoase și fragile. E în formă de lumânare ca să ne reamintească faptul că un maester trebuie să răspândească lumină oriunde slujește, și este ascuțită ca să ne aducă aminte că, uneori, cunoașterea poate fi periculoasă. Oamenii învățați pot deveni aroganți în știința lor, dar un maester trebuie să rămână mereu umil. Lumânarea de sticlă ne reamintește și asta. Chiar și după ce a rostit jurămintele, a primit colanul de maester și a purces să-și îndeplinească misiunea, un maester se va gândi la bezna